

1537 30. Marts 1895: 1. Beh. af Lovf. om Dyrett. af en Laanef. for industr. Ejendomme. 1538

der drives i den paagældende Fabrik, gaar ud paa Tilvirkning af toldbeskyttede Varer eller ikke, saaledes at man har villet, at de Maskiner, som ikke have nogen almindelig Anvendelighed, aldeles ikke kunne tages i Betragtning, saafremt Virksomheden gaar ud paa Tilvirkningen af toldbeskyttede Varer. Der tror jeg rigtignok, man er kommen noget for vidt. Man har ikke taget Hensyn til, at den industrielle Virksomhed meget ofte i dette Punkt er af blandet Bestaafenhed, idet der tilvirkes toldbeskyttede Varer ved Siden af Varer, der ikke have nogen, som helst Toldbeskyttelse, og dertil maa der da ganske vist tages Hensyn, naar man skal faa en brugelig Regel.

Medens denne Endring, der er foretaget af Folketinget, angaar Udfindelsen af Pantets Værdi, gaa samtlige de øvrige Endringer ud paa at tage Kauteler paa Grund af Vanskeligheden ved at bestemme Pantets Værdi. I saa Henseende er det foreslaaet i Folketinget, at der ved Tilstaelsen af et Laan skulde tages Hensyn til, om den i Ejendommen drevne industrielle Virksomhed har været drevet i den i de sidste to Aar eller ikke. Denne Bestemmelse forekommer mig uheldig, naar man indskrænker sig til at sige dette, at der skal tages Hensyn til den nævnte Omstændighed uden nærmere at angive, hvilket Hensyn man skal tage i saa Henseende. Meningen er naturligvis den, at Laanet skal være mindre i saa Fald, end det vilde blive, naar det var en gammel Virksomhed, vi stod lige over for, men Regelen er i Virkeligheden saa uheldig, at den ikke har nogen synderlig Værdi. — Man har endvidere foreslaaet, at det samlede Beløb, som Foreningen maatte udstede af Kasseobligationer, ikke uden Lovgivningsmagtens Samtykke maa overstige 10 Millioner Kroner. Man har der sat en Grænse, der vist vil lægge et Tryk paa Foreningens Virksomhed i den første Tid, men det er i sin Almindelighed et Kautel, som jeg for mit Bedkommende godt kunde gaa med til. Det gælder derimod ikke, naar man foreslaar, at Foreningen skal deles i to Afdelinger, den ene for Interessenter, hvis Laan, forudprioriteret Gæld medregnet, ikke udgør over 15,000 Kroner og den anden for Interessenter med højere Laan. Man har nemlig her tænkt sig dette saaledes gennemført, at Foreningen skulde bestaa af to fuld-

stændig selvstændige Serier, den ene for de mindre Laan, den anden for de større, og navnlig ogsaa med den Følge, at der maatte udstedes selvstændige Kasseobligationer for hver Serie for sig. Det tror jeg vilde være meget uheldigt; jeg tror rigtignok, at denne Forening vil komme til at operere meget vanskeligt, naar den skal til at virke med Kasseobligationer af forskellige Slags. Vilde man optage denne Tanke og sondre mellem de smaa og store Laan, fordi de smaa medføre mindre Risiko, kunde man maasse gøre det saaledes, at man vel deler Foreningen i to Afdelinger, men paa den Maade, at Afdelingerne hver for sig principalt hæfte for deres Gæld, men subsidiært for Foreningens Gæld i det hele taget, og derved undgaar man saa at faa to Slags Kasseobligationer, hvorved man som sagt vilde lette Foreningens Virksomhed i høj Grad. Som Følge af denne Deling af Foreningen i to Serier, har Folketinget i § 2 indført den Forandring, at det Garantifond, som § 2 omhandler, skal være midlertid sikret med mindst 500,000 Kroner for hver Serie for sig. Man har derved forøget denne Forandringens Betydning og vistnok ud over, hvad der egentlig er Grund til, navnlig da den Serie, som har de smaa Laan, ganske særlig ikke behøver en saa stor Garanti, som den, der her er Tale om. — Endelig har man i Folketinget indsat en Bestemmelse om, at Indenrigsministeren gennem en aarlig sagkyndig Underøgelse har at forvisse sig om, at de i Forlaget fastsatte Vurderingsregler overholdes. Jeg har slet ikke noget imod, at Indenrigsministeren faar et udvidet Tilsyn med den heromhandlede Kreditanstalt, og dette Tilsyn vil meget godt kunne udføres, jeg tror kun, at det er uheldigt, naar man betegner det som et aarligt Tilsyn. Jeg vilde foreslaa, at man i Stedet forandrer den Bestemmelse, der indeholdes i Forlaget om Revisionen. Der staar nemlig, at der ved Kreditanstalten skal ansættes to Revisorer, hvis Valg skulle stadfæstes af Indenrigsministeren. Det vilde være bedre, om man lod Indenrigsministeren udnævne den ene Revisor, derigennem kunde man saa føre det sagkyndige Tilsyn, som der her er Tale om, og kunde føre det paa en Maade, som var ganske anderledes bekvem for Kreditanstalten, end det kan ske ved et Tilsyn udført en Gang aarlig, hvilket let